

LECTURI ȘCOLARE

I.L. CARAGIALE

TREN DE PLĂCERE

Selecție
Anatol Vidrașcu

Ilustrații
Simion Zamșa • Elena Karachentseva

LITERA
mică

București • Chișinău

LBRIS

We know
books

TREN DE PLĂCERE

S-a hotărât, care va să zică...

Madam Georgescu – Mița Georgeasca – cu dl Georgescu – Mihalache – pleacă la Sinaia cu trenul de plăcere. Însă de mult madam Georgescu a promis „puiului” să-l ducă odată și pe el la Sinaia; prin urmare, trebuie să-l ia și pe puiul; dar puiul nu merge nicăieri fără „gramamă”; prin urmare, și pe gramamă trebuie s-o ia. Puiul este mititelul Ionel Georgescu, în etate de cinci anișori împliniți, unicul fruct până astăzi al amorului părinților săi; iar gramamă este cocoana Anica, mamița mamițichii puiului.

Trenul de plăcere pleacă din Gara de Nord sâmbătă după-amiază, la orele trei fără cinci. Sâmbătă, așadar, de la amiază, amândouă aceste doamne încep să se pregătească de plecare. Madam Georgescu este pe deplin stabilită asupra toaletei sale: bluza *vert-mousse*¹, jupa *fraise écrasée*² și pălăria asortată; umbreluța roșie, mănușile albe și demibotinele de lac cu cataramă; ciorapii de mătase vârgați, în lungul piciorului, o bandă galbenă și una neagră, despărțite cu câte un fir stacojiu. Cocoana Anica se-mbracă în negru, așa se-mbracă dumneaei de când a pierdut pe răposatul Nicula; culoare deschisă n-a mai purtat, decât acum de curând, barej conabiu la cap. Cât despre puiul, nici nu mai încapă discuție – el va purta la Sinaia uniforma de ofițer de vânători ca prințul Carol. Până să potrivească mamița pe madam Georgescu, până să-mbrace pe puiul și să-i puie sabia, iată că s-a făcut ceasul două fără douăzeci. La ceasurile două fără un sfert, iată sosește și dl Georgescu cu un muscal cu cauciuc. Cum intră și dă cu ochii de gramamă, strigă:

–Cocorană! Încă n-ai plecat? să știi c-ai pierdut trenul! Până s-ajungi la tramvai, cum umbli d-ta; până să-l apuci, că poate n-ai noroc să-ți treacă tocmai atunci; până să ajungi la gară – s-a isprăvit! n-are să te aștepte trenul pe dumneata...

¹ *vert mouse* – verde, nuanța mușchiului de copac (fr.).

² *fraise écrasée* – roșu aprins (fr.).

LBRIS

We know
books

VIZITĂ...

M-am dus la Sf. Ion să fac o vizită doamnei Maria Popescu, o veche prietenă, ca s-o felicit pentru onomastica unicului său fiu, Ionel Popescu, un copilaș foarte drăguț de vreo opt anișori. N-am voit să merg cu mâna goală și i-am dus băiețelului o minge foarte mare de cauciuc și foarte elastică. Atențiunea mea a făcut mare plăcere amicei mele și mai ales copilului, pe care l-am găsit îmbrăcat ca maior de roșiori în uniformă de mare ținută. După formalitățile de rigoare, am început să convorbim despre vreme, despre sortii agriculturii – dl Popescu tatăl este mare agricultor –, despre criză ș.c.l. Am observat doamnei Popescu că în anul acesta nu se prea vede la plimbare, la teatru, la petreceri... Doamna mi-a răspuns că de la o vreme i se urăște chiar unei femei cu petrecerile, mai ales când are copii.

–Să-ți spun drept, cât era Ionel mititel, mai mergea; acu, de când s-a făcut băiat mare, trebuie să mă ocup eu de el; trebuie să-i fac educația. Și nu știți dv., bărbații, cât timp îi ia unei femei educația unui copil, mai ales când mama nu vrea să-l lase fără educație!

Pe când doamna Popescu îmi expune părerile ei sănătoase în privința educației copiilor, auzim dintr-o odaie de alături o voce răgușită de femeie bătrână:

–Uite, coniță, Ionel nu s-astâmpără!

–Ionel! strigă madam Popescu; Ionel! vin' la mama!

Apoi, către mine, încet:

–Nu știi ce ștrengar se face... și deștept...

Dar vocea de dincolo adaugă:

–Coniță! uite Ionel! vrea să-mi răstoarne mașina!... Astâmpără-te, că te arzi!

–Ionel! strigă iar madam Popescu; Ionel! vin' la mama!

–Sări, coniță! varsă spirtul! s'aprinde!

LBRIS

We know
books

BÛBICO...

Nouă ceasuri și nouă minute... Peste șase minute pleacă trenul. Un minut încă și se-nchide casa. Repede-mi iau biletul, ies pe peron, alerg la tren, sunt în vagon... Trec de colo până colo prin coridor, să văz în care compartiment aş găsi un loc mai comod... Aci. O damă singură, și fumează, atât mai bine! Intru și salut, când auz o mârâitură și văz apărând dintr-un paneraș de lângă cocoană capul unui câțel lătos, plin de funde de panglici roșii și albastre, care-ncepe să mă latre ca pe un făcător de rele intrat noaptea-n iatacul stăpâni-sii.

– Bûbico! zice cocoana... șezi mumos, mamă!

„Norocul meu, gândesc eu, să trăiesc bine!... Lua-te-ar dracul de javră!”

Bûbico se liniștește puțin; nu mai latră; își retrace capul în paneraș, unde i-l acopere iar cocoana cu un tărtănaș de lână roșie; dar tot mârâie înfundat... Eu, foarte plictisit, mă lungesc pe canapeaua din fața cocoanii și-nchiz ochii. Trenul a pornit... Prin coridor umblă pasageri și vorbesc. Bûbico mârâie arțăgos.

– Biletele, domnilor! zice conductorul, intrând cu zgomot în compartimentul nostru.

Acum Bûbico scoate capul foarte sus și, vrând să sară afară de la locul lui, începe să latre și mai grozav ca adineaori. Eu întind biletul meu conductorului, care mi-l perforează. Conductorul face un pas către cocoana, care-și caută biletul ei în săculețul de mână, pe când Bûbico latră și chelălăie disperat, smucindu-se să iasă din paner.

– Bûbico! zise cocoana... șezi mumos, mamițo!

Și-ntinde biletul. Când mâna conductorului s-a atins de mâna cocoanei, Bûbico parc-a-nnebunit. Dar conductorul și-a terminat treaba și iese. Cocoana își învelește favoritul mângâindu-l „mumos”; eu mă lungesc la loc închizând ochii, pe când Bûbico mârâie înfundat, ca tunetul care se tot depărtează după trecerea unei grozave furtuni. Acum nu se mai aude deloc. Dar auz hârșitul